

Δικονομικές διατάξεις του Ν. 5038/2023

**Αθανάσιος Κ. Γαλήνας
Αντεισαγγελεας Εφετών**

περιεχόμενο εισήγησης

Η παρούσα εισήγηση εστιάζει στη νομολογιακή και ερμηνευτική προσέγγιση δύο κρίσιμων ζητημάτων δικονομικού δικαίου με σοβαρό επιστημονικό, αλλά και πρακτικό ενδιαφέρον, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου **25 του Ν. 5038/2023**, ήτοι, αφενός, της προβλεπόμενης **στην παρ. 11 αυτού δικαιοδοσίας των ημεδαπών ποινικών δικαστηρίων** σε περιπτώσεις θαλάσσιας μεταφοράς από το εξωτερικό στην ελληνική επικράτεια πολιτών τρίτων χωρών, που δεν έχουν δικαίωμα εισόδου στο ελληνικό έδαφος, και αφετέρου του **ανασταλτικού αποτελέσματος της προθεσμίας για την άσκηση έφεσης ή της ασκηθείσας έφεσης επί πρωτόδικων δικαστικών κρίσεων** για παραβάσεις του άρθρου 25 και των παρ. 4, 5 και 7 του άρθρου 24 (διευκόλυνση εισόδου ή εξόδου, διευκόλυνση παράνομης διαμονής, παραβάσεις υποχρεώσεων υπευθύνων γραφείων ταξιδιών), κατ' εφαρμογή της **παρ. 8 του ανωτέρου άρθρου και νόμου**.

I. Η δικαιοδοσία των ελληνικών ποινικών δικαστηρίων

▶ άρθρ. 25 παρ. 11 Ν. 5038/2023 (προγενέστερο 30 παρ. 11 Ν. 4251/2014)

«Το παρόν άρθρο και οι παρ. 4, 5 και 7 του άρθρου 24 εφαρμόζονται και όταν οι προβλεπόμενες σε αυτά αξιόποινες πράξεις τελέσθηκαν στην αλλοδαπή από ημεδαπό ή αλλοδαπό, ακόμη και αν αυτές δεν είναι αξιόποινες κατά τους νόμους της χώρας στην οποία τελέσθηκαν»

αρθρ. 25 παρ. 1 Ν. 5038/2023

Πλοίαρχοι ή κυβερνήτες πλοίου, πλωτού μέσου ή αεροπλάνου και οδηγοί κάθε είδους μεταφορικού μέσου που μεταφέρουν από το εξωτερικό στην Ελλάδα πολίτες τρίτων χωρών, που δεν έχουν δικαίωμα εισόδου στο ελληνικό έδαφος ή στους οποίους έχει απαγορευθεί η είσοδος για οποιαδήποτε αιτία, καθώς και αυτοί που τους παραλαμβάνουν από τα σημεία εισόδου, τα εξωτερικά ή εσωτερικά σύνορα, για να τους προωθήσουν στο εσωτερικό της χώρας ή στο έδαφος άλλου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή τρίτης χώρας ή διευκολύνουν τη μεταφορά τους ή εξασφαλίζουν σε αυτούς κατάλυμα για απόκρυψη, τιμωρούνται: α. με κάθειρξη μέχρι δέκα (10) ετών και χρηματική ποινή τριάντα χιλιάδων (30.000) έως εξήντα χιλιάδων (60.000) ευρώ για κάθε μεταφερόμενο πρόσωπο, β..., γ..., δ....

νομοθετικό πλαίσιο

άρθρο 5 Π.Κ. - αρχή εδαφικότητας

«1. Οι ελληνικοί ποινικοί νόμοι εφαρμόζονται σε όλες τις πράξεις που τελέστηκαν **στο έδαφος της επικράτειας**, ακόμη και από αλλοδαπούς. Επίσης εφαρμόζονται και στις πράξεις συμμετοχής που τελέστηκαν στο έδαφος της ελληνικής επικράτειας, αν η κύρια πράξη, για την οποία δεν υπάρχει δικαιοδοσία των ελληνικών ποινικών δικαστηρίων, είναι αξιόποινη και κατά τους ελληνικούς ποινικούς νόμους.

2. Οι ελληνικοί ποινικοί νόμοι εφαρμόζονται σε πράξεις που τελούνται σε πλοία που φέρουν την ελληνική σημαία ή αεροσκάφη που έχουν την ελληνική εθνικότητα ανεξάρτητα από το δίκαιο του τόπου τέλεσης αυτών.» Η παρ. 2 αντικαταστάθηκε ως άνω με τα άρθρα 3 και 138 παρ.1 Ν. 5090/2024,ΦΕΚ Α' 30.

νομοθετικό πλαίσιο

- **άρθρο 6 Π.Κ.** Εγκλήματα ημεδαπών στην αλλοδαπή - **αρχή ενεργητικής προσωπικότητας**
- **άρθρο 7 Π.Κ.** Εγκλήματα αλλοδαπών στην αλλοδαπή (που στρέφονται κατά ελλήνων πολιτών) - **αρχή παθητικής προσωπικότητας**
- **άρθρο 16 Π.Κ.** Τόπος τέλεσης της πράξης

νομοθετικό πλαίσιο

άρθρο 8 Π.Κ. Εγκλήματα στην αλλοδαπή που τιμωρούνται πάντοτε κατά τους ελληνικούς νόμους - εγκλήματα παγκόσμια διακινδύνευσης

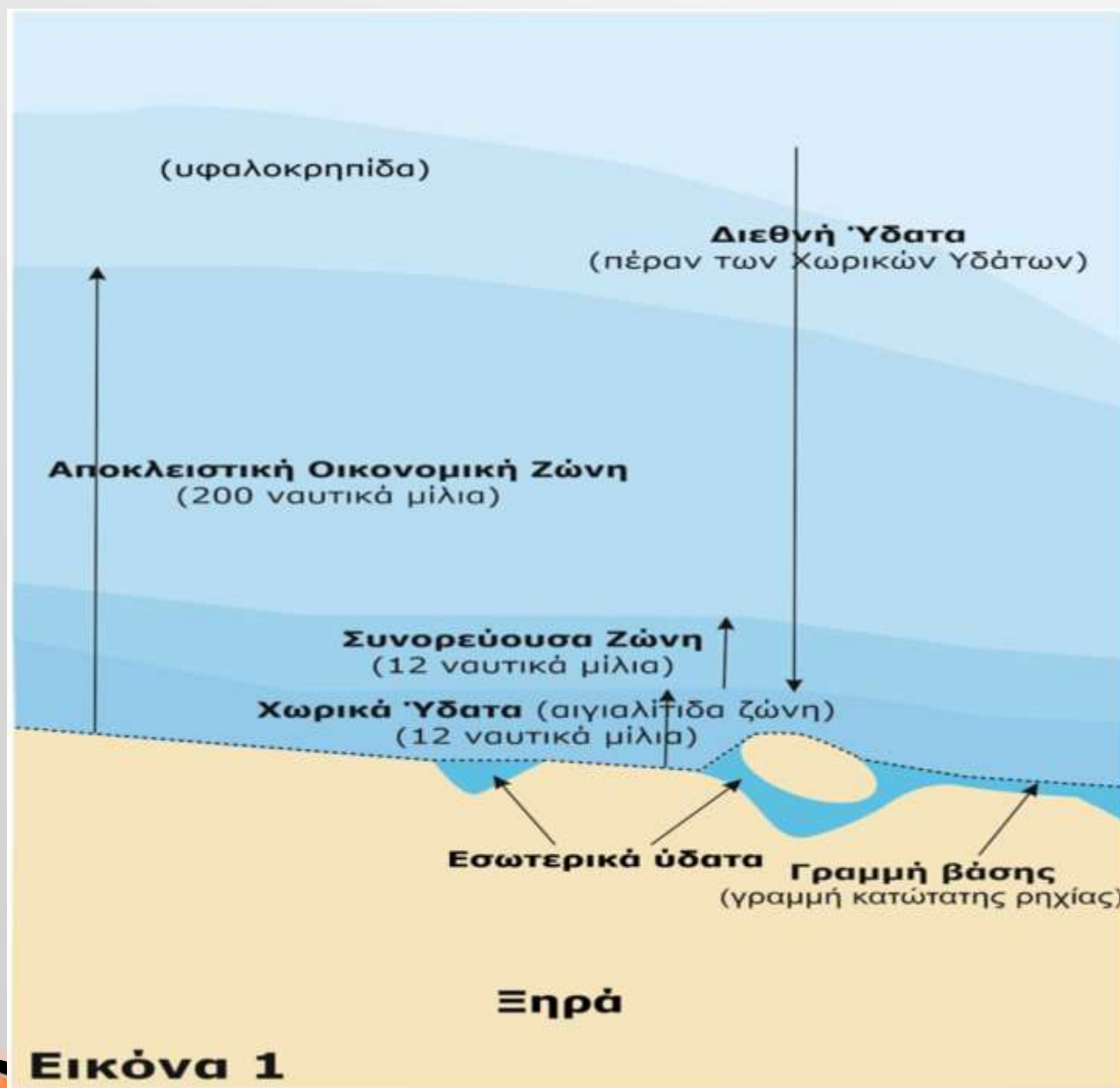
«Οι ελληνικοί ποινικοί νόμοι εφαρμόζονται σε ημεδαπούς και αλλοδαπούς, ανεξάρτητα από τους νόμους του τόπου τέλεσης, για τις εξής πράξεις που τελέστηκαν στην αλλοδαπή: α) εσχάτη προδοσία ή προσβολές της διεθνούς υπόστασης της Χώρας σε βάρος του ελληνικού κράτους, β) εγκλήματα που αφορούν τη στρατιωτική υπηρεσία και την υποχρέωση στράτευσης στην Ελλάδα, γ) αξιόποινη πράξη που τέλεσαν ως υπάλληλοι του ελληνικού κράτους, ή οργάνου ή οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης που έχει την έδρα του στην Ελλάδα, δ) δα) πράξη που στρέφεται εναντίον υπαλλήλου του ελληνικού κράτους ή Έλληνα υπαλλήλου οργάνου ή οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή δημόσιου διεθνούς ή υπερεθνικού οργανισμού ή φορέα ή απευθύνεται προς αυτούς, εφόσον τελείται κατά την άσκηση της υπηρεσίας τους ή σε σχέση με την άσκηση των καθηκόντων τους, δβ) δωροδοκία προσώπου που ασκεί δημόσιο λειτουργήμα ή υπηρεσία για ξένη χώρα, ε) ψευδή κατάθεση σε διαδικασία που εκκρεμεί στις ελληνικές αρχές, στ) τρομοκρατικές πράξεις, ζ) πειρατεία, η) εγκλήματα σχετικά με το νόμισμα και τα μέσα πληρωμής πλην των μετρητών, θ) παράνομη εμπορία ναρκωτικών, ι) εμπορία ανθρώπων, ια) κάθε άλλο έγκλημα, για το οποίο ειδικές διατάξεις ή διεθνείς συμβάσεις υπογραμμμένες και επικυρωμένες από το ελληνικό κράτος προβλέπουν την εφαρμογή των ελληνικών ποινικών νόμων.»

νομοθετικό πλαίσιο

- Η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας (UNCLOS) του Montego Bay της 10ης Δεκεμβρίου 1982, που θεσπίζει το νομικό πλαίσιο για όλες τις θαλάσσιες δραστηριότητες, η οποία κυρώθηκε από την Ελλάδα με το Ν. 2321/1995
- Α.Ν. 230/1936 (Περί καθορισμού αιγιαλίτιδος ζώνης της Ελλάδος)
- αρ. 139 Ν.Δ. 187/1973 (Έκτασις χωρικών υδάτων) «Κώδικα Δημοσίου Ναυτικού Δικαίου»
- Ν. 4767/2021 (ΦΕΚ 9/Α/21-1-2021) "Καθορισμός του εύρους της αιγιαλίτιδας ζώνης στη θαλάσσια περιοχή του Ιονίου και των Ιονίων Νήσων μέχρι το Ακρωτήριο Ταΐναρο της Πελοποννήσου".

αρχές του διεθνούς ποινικού δικαίου

Οι αρχές του διεθνούς ποινικού δικαίου θέτουν όρια στην ποινική εξουσία του κράτους, επειδή το τελευταίο δεν δικαιούται να υπάγει σε αυτήν οποιοδήποτε πραγματικό περιστατικό με στοιχείο αλλοδαπότητας. Η απειλή ποινής σε τέτοια περίπτωση, προϋποθέτει κάποιο εύλογο συνδετικό στοιχείο, που ανάγεται σε μια από τις παρακάτω αρχές, και συνδέει τα υπό κρίση πραγματικά περιστατικά με την ποινική εξουσία της ημεδαπής πολιτείας. Οι επιμέρους αυτές αρχές είναι οι εξής: α) **εδαφικότητα**, που συνιστά και το θεμελιώδες συνδετικό στοιχείο του διεθνούς ποινικού δικαίου. Σύμφωνα με αυτή κάθε πράξη που τελείται στο έδαφος της επικράτειας του κράτους υπάγεται στην ποινική του εξουσία ακόμα κι αν ο δράστης είναι αλλοδαπός. β) **Συγγενής προς αυτή είναι η αρχή του κράτους της σημαίας**. Η αρχή της σημαίας θεωρείται αναγκαίο συμπλήρωμα της αρχής της εδαφικότητας, αφού επεκτείνει την ποινική εξουσία του κράτους και σε πράξεις που τελούνται σε πλοία τα οποία φέρουν τη σημαία του ή σε αεροσκάφη που έχουν την εθνικότητά του, ακόμη κι αν τελέσθηκαν από αλλοδαπό ή σε αλλοδαπή επικράτεια ή στην ανοιχτή θάλασσα ή υπεράνω αυτής. Η αρμοδιότητα υπέρ της αρχής της σημαίας αναγνωρίσθηκε, μεταξύ άλλων, από τη Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας (α. 92 παρ. 1). Στην ημέτερη νομοθεσία η αρχή της σημαίας καθιερώνεται στο α. 5 παρ. 2 Π.Κ. γ) **ενεργητική προσωπικότητα**, η οποία αφορά εξωεδαφικά τελεσθείσες πράξεις υπηκόων κρατών. δ) **παθητική προσωπικότητα**, που αφορά εξωεδαφικά τελεσθείσες πράξεις κατά υπηκόων των κρατών. ε) **προστατευτική αρχή**, η οποία αφορά σε ενέργειες που τελούνται εξωεδαφικά και συνιστούν κίνδυνο σε ουσιώδη εθνικά συμφέροντα των κρατών π.χ. παραχάραξη νομίσματος, εσχάτη προδοσία. στ) **παγκόσμια δικαιοσύνη**, που αφορά σε ειδικές περιπτώσεις, που, αν και το κράτος δεν έχει κανένα δικαιοδοτικό δεσμό με το συμβάν, έχει δικαίωμα να ασκήσει την αρμοδιότητά του, διότι η πράξη στρέφεται εναντίον εννόμων αγαθών, η προστασία των οποίων ενδιαφέρει τη διεθνή κοινότητα.

αιγιαλίτιδα ζώνη

Αιγιαλίτιδα ζώνη (γνωστή και ως χωρικά ύδατα ή χωρική θάλασσα) είναι η θαλάσσια ζώνη που εκτείνεται πέρα από την ξηρά και από τα εσωτερικά ύδατα. Το παράκτιο κράτος ασκεί πλήρη κυριαρχία σε αυτή. Έχει το τεκμήριο της γενικής αρμοδιότητας, κυριαρχικής φύσης, όπως ακριβώς και στις άλλες εδαφικές περιοχές. Μοναδικός περιορισμός της κυριαρχίας είναι το δικαίωμα της αβλαβούς διέλευσης, που μπορούν να ασκούν πλοία τρίτων κρατών χωρίς την προηγούμενη συγκατάθεση του κράτους.

Σύμφωνα με το αρ. 3 της Σύμβασης για το Δίκαιο της Θάλασσας, κάθε κράτος έχει το δικαίωμα να καθορίσει το πλάτος της αιγιαλίτιδας ζώνης του μέχρι σημείου που δεν υπερβαίνει τα 12 ναυτικά μίλια που μετριοούνται από γραμμές βάσης στην ακτή. Τα περισσότερα κράτη έχουν αιγιαλίτιδα ζώνη 12 ν.μ., ενώ η Ελλάδα καθόρισε το πλάτος των χωρικών της υδάτων το 1936 (Α.Ν. 230/1936) σε 6 ν.μ. και προσφάτως με το Ν. 4767/2021, στην περιοχή του Ιουνίου, σε 12 ν.μ.

συνορεύουσα ζώνη - αποκλειστική οικονομική ζώνη - ανοιχτή θάλασσα

Η ανοιχτή θάλασσα, είναι η θαλάσσια έκταση που κείται πέραν των **εσωτερικών υδάτων** και της **αιγιαλίτιδας ζώνης** των παράκτιων πολιτειών. Δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο σφετερισμού ή ιδιοποίησης και αποτελεί πράγμα κοινής και αδιαίρετης χρήσης έτσι ώστε κανένα κράτος να μην μπορεί να διεκδικήσει κυριαρχία στο τμήμα αυτό της θάλασσας. (Γ. Βούλγαρης, Διεθνές Ποινικό Δίκαιο της Θάλασσας).

Τα παράκτια κράτη όμως, σύμφωνα με ΣυμβΔΘ, έχουν περιορισμένα, αλλά σημαντικά δικαιώματα σε τμήματα της ανοιχτής θάλασσας που αποτελούν τη **Συνορεύουσα Ζώνη** (έως 12 ν.μ.) (άσκηση ελέγχου ώστε να εμποδιστεί η παραβίαση τελωνειακών, δημοσιονομικών, μεταναστευτικών ή υγειονομικών νόμων και κανονισμών του παράκτιου κράτους, και για να τιμωρηθούν παραβιάσεις των παραπάνω νόμων και κανονισμών που διαπράχθηκαν στο έδαφός του ή στη χωρική του θάλασσα), και την **Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (Α.Ο.Ζ.)** (έως 200 ν.μ.) (δικαιώματα εκμετάλλευσης, διατήρησης διαχείρισης φυσικών πόρων, παραγωγή ενέργειας από αέρα και ύδατα, προστασία περιβάλλοντος κ.λπ.).

Σε αντίθεση όμως με την αιγιαλίτιδα ζώνη, στην οποία το παράκτιο κράτος ασκεί αυτοδικαίως κυριαρχία, η συνορεύουσα ζώνη και η Α.Ο.Ζ. πρέπει να κηρυχθούν. Η Ελλάδα δεν έχει προχωρήσει με εσωτερική πράξη στην υιοθέτηση Συνορεύουσας Ζώνης, ενώ με την από 9.6.2020 συμφωνία της με την Ιταλία οριοθετήθηκε η ΑΟΖ μεταξύ των δύο χωρών και με την από 7.8.2020 συμφωνία οριοθετήθηκε η ΑΟΖ μεταξύ της Ελλάδας και Αιγύπτου, οι δε ανωτέρω συμφωνίες πρωτοκολλήθηκαν και αναρτήθηκαν στον ΟΗΕ.

ανοιχτή θάλασσα - αρχή σημαίας πλοίου

Τα διεθνή ύδατα διέπονται από την αρχή της ελευθερίας των θαλασσών. Ωστόσο, η μη υπαγωγή της ανοιχτής θάλασσας στην αποκλειστική κυριαρχία κανενός κράτους δεν συνεπάγεται την έλλειψη δικαιοδοσίας σε αυτή τη θαλάσσια περιοχή. Λογική δε συνέπεια της έλλειψης κυριαρχίας στην ανοιχτή θάλασσα είναι ότι τα **πλοία** στη ζώνη αυτή **υπάγονται στην αποκλειστική δικαιοδοσία του κράτους της σημαίας τους**, κανόνας που υιοθετείται από τη ΣυμβΔΘ στο αρ. 92 παρ. 1.

ανοιχτή θάλασσα

Συνεπώς, το αποφασιστικό συνδετικό στοιχείο για πράξεις που τελούνται επί πλοίου στην ανοιχτή θάλασσα είναι η σημαία του τελευταίου. Κατ' επέκταση, κάθε αξιόποινη πράξη που τελείται επί πλοίου στην ανοιχτή θάλασσα υπόκειται στο δίκαιο του κράτους της σημαίας. Όταν τελεστεί στην ανοιχτή θάλασσα ένα αδίκημα υπάρχει συντρέχουσα δικαιοδοσία του κράτους της σημαίας του πλοίου και του κράτους του οποίου ο δράστης ή το θύμα είναι υπήκοος, σύμφωνα με τις αρχές της ενεργητικής και παθητικής προσωπικότητας. Υπάρχουν όμως και για περιπτώσεις αδικημάτων για τα οποία το διεθνές δίκαιο, μέσα από συμφωνίες, αναγνωρίζει **οικουμενική συνεργασία**, που οφείλεται στο γεγονός ότι η διεθνής έννομη τάξη δεν διαθέτει αυτοτελείς μηχανισμούς καταστολής και τιμωρίας ορισμένων πράξεων που στρέφονται κατά της διεθνούς κοινότητας ως συνόλου.

υπόθεση εργασίας - δεδομένα

- **Μεταφορά πολιτών τρίτων χωρών που δεν έχουν δικαίωμα εισόδου στην ελληνική επικράτεια με πλοίο (πλωτό μέσο), με ξένη σημαία ή χωρίς στοιχεία**
- **Επιβαίνοντες άπαντες αλλοδαποί**
- **Μη αξιόπλοο**
- **Ναυάγιο**
- **Διάσωση επιβαινόντων από ελληνικές αρχές**
- **Σχηματισμός ποινικής δικογραφίας σε βάρος αλλοδαπού κυβερνήτη σκάφους**

ποινική δίωξη

- Μεταφορά από το εξωτερικό στην Ελλάδα πολιτών τρίτων χωρών που δεν έχουν δικαίωμα εισόδου στο ελληνικό έδαφος από την οποία μπορεί να προκύψει κίνδυνος για άνθρωπο κατά συρροή (αρθρ. 25 παρ. 1 γ' Ν 5028/2023 {30 παρ. 1 γ' προγενέστερου 4251/2014})
- Πρόκληση ναυαγίου (αρθρ. 277 παρ. 1 β' Π.Κ.)

εκδοχή 1^η

- Τέλεση πέντε (5) ν.μ. από ελληνικές ακτές

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

- Πράξεις τελεσθείσες στην ελληνική επικράτεια, από αλλοδαπό
 - Τόπος τέλεσης η Ελλάδα, αφού η πράξη τελέστηκε εντός της αιγιαλίτιδας ζώνης (6 ναυτικά μίλια)
 - Αρχή της εδαφικότητας - συνδετικό στοιχείο αρθρ. 5 Π.Κ. (Α.Π. 2070/2017, 1354/2013)

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΗ)

Καταδικαστική για αμφότερες πράξεις

εκδοχή 2^η

- Απόπλους από αλλοδαπή με κατεύθυνση προς κάποια ελληνική νήσο
- Τέλεση είκοσι (20) ν.μ. από ελληνικές ακτές

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

- Πράξεις τελεσθείσες εκτός της αιγιαλίτιδας ζώνης
 - Έλλειψη δικαιοδοσίας (συνδέσμου αρθρ. 5, 6, 7 Π.Κ. , και σημαίας πλοίου, για 277 Π.Κ.
 - Δικαιοδοσία, κατ' αρθρ. 30 παρ. 11 Ν. 5038/2023, σε συνδ. με 8 περ. ια' Π.Κ., για αδίκημα αρθρ. 25 Ν. 5038/2023 (Α.Π. 296/2023) *

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΗ)

- Απαράδεκτη ποινική δίωξη για 277 Π.Κ. ελλείψει δικαιοδοσίας
- Καταδικαστική για αδίκημα Ν. 5038/2023, σε απόπειρα (αρχή εκτέλεσης από έναρξη πλου με κατεύθυνση προς την Ελλάδα, και σύλληψη υπαιτίου πριν την είσοδο σε ελληνικά χωρικά ύδατα)

A.Π. 296/2023

Ποινική δικαιοδοσία των Ελληνικών δικαστικών αρχών, ενόψει και της ειδικής διάταξης της παρ. 11 του άρθρου 30 ν. 4251/2014, από την οποία προκύπτει ότι η ποινική δικαιοδοσία των Ελληνικών δικαστικών αρχών ιδρύεται, σύμφωνα με το άρθρο 8 περ. ια΄ Π.Κ. και στην περίπτωση που το συγκεκριμένο έγκλημα έχει διαπραχθεί από αλλοδαπό, στην αλλοδαπή, ήτοι σε ξένη χώρα ή σε διεθνή θαλάσσια ύδατα και επί πλοίου υπό ξένη σημαία.

εκδοχή 3^η

- Απόπλους από αλλοδαπή με κατεύθυνση προς κάποιο άλλο εκτός της Ελλάδας ευρωπαϊκό κράτος
 - Μεταγενέστερη, κατά τη διάρκεια του πλου, κατεύθυνση προς την Ελλάδα (επιγενόμενος δόλος, έστω και ενδεχόμενος) είτε ως τελικό προορισμό είτε ως ενδιάμεσο σταθμό της πορείας προς άλλη χώρα
- Τέλεση είκοσι (20) ν.μ. από ελληνικές ακτές

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

- Πράξεις τελεσθείσες εκτός της αιγιαλίτιδας ζώνης
 - Έλλειψη δικαιοδοσίας (συνδέσμου αρθρ. 5, 6, 7 Π.Κ., και σημαίας πλοίου, για 277 Π.Κ.
 - Δικαιοδοσία κατ' αρθρ. 30 παρ. 11 Ν. 5038/2023, σε συνδ. με 8 περ. ια' Π.Κ. για αδίκημα αρθρ. 25 Ν. 5038/2023 (Α.Π. 296/2023)

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΗ)

- Απαράδεκτη ποινική δίωξη για 277 Π.Κ. ελλείψει δικαιοδοσίας
- Καταδικαστική για αδίκημα Ν. 5038/2023, σε απόπειρα

εκδοχή 4η

- Απόπλους από αλλοδαπή με κατεύθυνση προς κάποιο άλλο, εκτός της Ελλάδας, ευρωπαϊκό κράτος
- Τέλεση είκοσι (20) ν.μ. από ελληνικές ακτές

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

- Πράξεις τελεσθείσες εκτός της αιγιαλίτιδας ζώνης
 - Έλλειψη δικαιοδοσίας (συνδέσμου αρθρ. 5, 6, 7 Π.Κ., και σημαίας πλοίου, για 277 Π.Κ.
 - Δικαιοδοσία, κατ' αρθρ. 25 παρ. 11 Ν. 5038/2023, σε συνδ. με 8 περ. ια' Π.Κ. για αδίκημα αρθρ. 25 παρ. 1 Ν. 5038/2023 ??? (Ορθότερη άποψη ότι δεν συντρέχει περίπτωση έρευνας δικαιοδοσίας, καθώς δεν υφίστασαι ποινικό αδίκημα, που αποτελεί προαπαιτούμενο) Επιχείρημα υπέρ και από Α.Π. 2070/2017*

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΗ)

- Απαράδεκτη ποινική δίωξη για 277 Π.Κ. ελλείψει δικαιοδοσίας
- **Αθωωτική απόφαση για αδίκημα Ν. 5038/2023, λόγω μη στοιχειοθέτησης ειδικής υπόστασης αδικήματος αρθρ. 25 Ν. 5038/2023.**

* Α.Π. 2070/2017

Διακεκριμένη μεταφορά υπηκόων τρίτων χωρών χωρίς δικαίωμα εισόδου στο ελληνικό έδαφος. Στοιχεία του εγκλήματος. **Αιγιαλίτιδα ζώνη ως τμήμα του ελληνικού εδάφους. Ορίζεται στα 6 ναυτικά μίλια από την ακτή. Ως εκ τούτου, το ως άνω έγκλημα τελείται και όταν η μεταφορά των αλλοδαπών γίνεται από το εξωτερικό στην αιγιαλίτιδα ζώνη.** Έλλειψη, ωστόσο, ελληνικής ποινικής δικαιοδοσίας όταν το πλοίο που διέρχεται από την αιγιαλίτιδα ζώνη έχει ξένη σημαία και διέρχεται αβλαβώς. Τόπος τέλεσης πράξεως και τόπος τέλεσης επί εγκλημάτων αποστάσεως. Ποινική Δικονομία. Αναίρεση. Λόγοι. Έλλειψη αιτιολογίας. Αντιφατικώς έγινε δεκτό ότι τόσο το πλοίο που μετέφερε τους μετανάστες καταλήφθηκε στα 30 ναυτικά μίλια από την ακτή νοτίως της Κρήτης και με προορισμό την Ιταλία, ήτοι σε διεθνή χωρικά ύδατα, και ότι οι αναιρεσείοντες μετέφεραν με το πλοίο τους μετανάστες στην ελληνική επικράτεια. Αναιρείται η προσβαλλομένη για τον ως άνω λόγο.

* Σημείωση δεν γίνεται μνεία στην αντίστοιχη διάταξη περί δικαιοδοσίας της τότε ισχύουσας διάταξης του αρ. 30 παρ. 11 Ν. 4251/2014

* άρθρο 27 Σύμβασης για το Δίκαιο της Θάλασσας Ποινική δικαιοδοσία επί ξένου πλοίου

Η ποινική δικαιοδοσία του παράκτιου κράτους δεν θα πρέπει να ασκείται πάνω σε ξένο πλοίο διερχόμενο από τη χωρική θάλασσα, για τη σύλληψη οποιουδήποτε προσώπου ή τη διενέργεια οποιασδήποτε ανάκρισης σχετικής με έγκλημα που διαπράχθηκε πάνω στο πλοίο κατά τη διάρκεια της διέλευσής του με την εξαίρεση μόνο των παρακάτω περιπτώσεων: α) αν οι συνέπειες του εγκλήματος επεκτείνονται το παράκτιο κράτος β) αν το έγκλημα είναι τέτοιας φύσεως που να διαταράσσει την ειρήνη της χώρας ή την τάξη στην χωρική θάλασσα, γ) αν έχει ζητηθεί η συνδρομή των τοπικών αρχών από τον πλοίαρχο ή από διπλωματικό πράκτορα ή τον προξενικό λειτουργό του κράτους της σημαίας, ή δ) αν τέτοια μέτρα είναι αναγκαία για την καταστολή της παράνομης διακίνησης ναρκωτικών ή ψυχοτροπικών ουσιών.».

συμπέρασμα - επίλογος

Το κυριότερο πρόβλημα που τίθεται, στην περίπτωση του αρ. 30 παρ. 1 Ν. 5038/2023, σε περίπτωση τέλεσης πράξης και σύλληψης υπαιτίου, εκτός της αιγιαλίτιδας ζώνης της Ελλάδας, είναι να διαγνωστεί πότε μία συμπεριφορά του δράστη συνιστά απόπειρα.

Για τη συγκρότηση της απόπειρας πρέπει να συντρέχουν σωρευτικά δύο στοιχεία, το αντικειμενικό που είναι η αρχή εκτέλεσης του εγκλήματος και το υποκειμενικό που αντιστοιχεί στο δόλο τέλεσης του ολοκληρωμένου εγκλήματος.

Στην περίπτωση της μεταφοράς θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος ότι αρχή εκτέλεσης καταφάσκεται από τη χρονική στιγμή που αρχίζει να διενεργείται η μεταφορά. Ο διασυννοριακός, όμως, χαρακτήρας του εγκλήματος περιπλέκει τα πράγματα: ο δράστης εκτός Ελλάδας π.χ. που συλλαμβάνεται να μεταφέρει αλλοδαπούς (χωρίς αυτοί να κατέχουν τα απαραίτητα έγγραφα) σε βάρκα στα διεθνή ύδατα στα νότια παράλια της Τουρκίας, θα τιμωρηθεί για απόπειρα μεταφοράς ανεξαρτήτως αν ο προορισμός του ήταν η Ελλάδα ή λ.χ. η Κύπρος;

συμπέρασμα - επίλογος

Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, όπως σε όλα τα εγκλήματα υπερχειλούς υποκειμενικής υπόστασης, έτσι και στην περίπτωση της απόπειρας μεταφοράς, σημαντικό ρόλο διαδραματίζει η διάγνωση του δόλου του δράστη σε συνδυασμό με τα πραγματικά περιστατικά που (αποδεικνύεται ότι) λαμβάνουν χώρα τη στιγμή της σύλληψής του. Στο παραπάνω ερώτημα, επομένως, ο δράστης που γίνεται αντιληπτός εν πλω (λ.χ. από το ελληνικό λιμενικό) και συλλαμβάνεται για απόπειρα του εγκλήματος, **θα τιμωρηθεί σύμφωνα με το αρ. 30 παρ. 1 είτε είναι Έλληνας είτε αλλοδαπός**, όπως προβλέπεται στο αρ. **30 παρ. 11, για απόπειρα μεταφοράς, μόνο εάν έχει λάβει (αρχικώς ή μεταγενέστερα κατά τη διάρκεια του πλου) κατεύθυνση προς κάποιο ελληνικό νησί, είτε ως τελικό προορισμό είτε ως ενδιάμεσο σταθμό της πορείας προς άλλη χώρα** (βλ. ως προ τελευταίο Χατζηνικολάου «Η ποινική καταστολή της παράνομης μετανάστευσης. Δογματική προσέγγιση και βασικά ερμηνευτικά προβλήματα», εκδ. 2009, σελ. 164 επ.), κι αυτό μόνον εφόσον συλλαμβάνεται χωρίς να έχει περάσει τα ελληνικά σύνορα (άρα χωρίς να έχει εισέλθει ακόμα στα ημεδαπά χωρικά ύδατα). **Εάν, από την άλλη, διαπιστώνεται ότι ο δόλος του δράστη καλύπτει το δρομολόγιο προς Κύπρο τότε ο δράστης δεν θα τιμωρηθεί ούτε καν για απόπειρα μεταφοράς, αφ' ης στιγμής αποδεικνύεται ότι δεν είχε δόλο για την τέλεση του εγκλήματος του 30 παρ. 1 (άρα για μεταφορά «από το εξωτερικό προς την Ελλάδα»).**

II. Ανασταλτικό αποτέλεσμα της έφεσης

άρθρ. 25 παρ. 8 Ν. 5038/2023

«Η προθεσμία για την άσκηση της έφεσης και η άσκησή της κατά της καταδικαστικής απόφασης για παραβάσεις του παρόντος άρθρου, καθώς και των παρ. 4, 5 και 7 του άρθρου 24, δεν αναστέλλουν την εκτέλεση της απόφασης»

ιστορική αναδρομή

- Με Ν. 2408/1996 (αρ. 2 παρ. 20 εδ. γ') και Ν. 2479/1997 (αρ. 2 παρ. 12) καταργήθηκαν όλες οι διατάξεις προϋσχύσαντος Κ.Π.Δ. και ειδικών τότε ποινικών νόμων που απέκλειαν ανασταλτική δύναμη έφεσης κατά αποφάσεων.
- Επανήλθε τέτοια διάταξη με αρ. 55 παρ. 1 Ν. 2910/2001, που απέκλειε ανασταλτική δύναμη κάθε ενδίκου μέσου κατά αποφάσεων του νόμου.
- Με Ν. 3904/2010, καταργήθηκαν εκ νέου οι αντίθετες διατάξεις.

ιστορική αναδρομή

Με τη διάταξη της παρ. 8 του άρθρου 30 του προϊσχύοντος **Ν. 4251/2014** οριζόταν ρητά ότι: «Η προθεσμία για την άσκηση της έφεσης και η άσκηση της κατά της καταδικαστικής απόφασης για παραβάσεις του παρόντος άρθρου, καθώς και των παραγράφων 5, 6 και 8 του προηγούμενου άρθρου, δεν αναστέλλουν την εκτέλεση της απόφασης». Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο νομοθέτης αξιολογώντας δικαιιοπολιτικά την ανάγκη προάσπισης των προστατευόμενου εκ των ανωτέρω διατάξεων εννόμου αγαθού της πολιτειακής εξουσίας, εισήγαγε ρητή και διακριτή εξαίρεση από τον κανόνα του ανασταλτικού αποτελέσματος του άρθρου 497 του προϊσχύοντος Κ.Π.Δ.

επίδραση νέου Κ.Π.Δ.

Η ανωτέρω όμως απαγόρευση ανασταλτικού αποτελέσματος της έφεσης **έπαυσε** - όπως υποστηρίζεται με σοβαρά επιχειρήματα από μερίδα της θεωρίας - **από τη θέση σε ισχύ του νέου Κ.Π.Δ. (Ν. 4620/2019).** Ειδικότερα, αναφέρεται χαρακτηριστικά ότι οι εισαχθείσες μέχρι την εισαγωγή του νέου Κ.Π.Δ. εξαιρέσεις από το ανασταλτικό αποτέλεσμα ατονούν, εφόσον κατά τη διάταξη του άρθρου **586 στοιχ. ι' καταργείται:** **«κάθε άλλη γενική ή ειδική διάταξη που αναφέρεται σε θέματα που ρυθμίζει ο παρών Κώδικας Ποινικής Δικονομίας»** (Μ. Μαργαρίτης - Α. Μαργαρίτη, Κώδικας Ποινικής Δικονομίας (Θεωρία - Νομολογία), εκδ. 2020, σελ. 1284. Επί του ζητήματος αυτού βλ. και Λ. Μαργαρίτη, Ο Νέος Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, εκδ. 2020, σελ. 1147, ο οποίος αναφέρει ρητά ότι «οι μετά το Ν. 3904/2010 και μέχρι την έναρξη ισχύος του νέου Κ.Π.Δ. νομοθετικοί αποκλεισμοί του ανασταλτικού αποτελέσματος θα πρέπει, τέλος, να θεωρηθούν κατηργημένοι με το άρθρο 586 περ. ι' Κ.Π.Δ. (νυν περ. θ').

νομολογιακή θέση

Η θέση αυτή φαίνεται να υιοθετείται και από τα ποινικά δικαστήρια, τα οποία αποφαίνονταν θετικά περί της χορήγησης ανασταλτικού αποτελέσματος στην έφεση του κατηγορουμένου, παρά τη διατύπωση της παρ. 8 του άρθρου 30 του Ν. 4251/2014, άνευ, όμως, συνήθως, σχετικής σκέψης στο αιτιολογικό των αποφάσεών τους περί σιωπηρής κατάργησης ή μη της ανωτέρω διάταξης.

επίδραση Ε.Σ.Δ.Α. τεκμηρίου αθωότητας (αρ. 6 παρ. 2)

Στο ίδιο ερμηνευτικό πόρισμα καταλήγει μερίδα της επιστήμης επί τη βάσει του **άρθρου 6 παρ. 2 της Ε.Σ.Δ.Α.**, επισημαίνοντας μεταξύ άλλων ότι εφόσον το **τεκμήριο αθωότητας** επιβάλλει τη μεταχείριση του κατηγορουμένου ως μη ενόχου έως την αμετάκλητη καταδίκη του, οι διατάξεις που απαγορεύουν την αναστολή εκτέλεσης της αντίστοιχης απόφασης [και της χορήγησης ανασταλτικού αποτελέσματος στην παραδεκτώς ασκηθείσα έφεση] παραβιάζουν ευθέως το προρρηθέν τεκμήριο και ως εκ τούτου δεν πρέπει να εφαρμοστούν από το δικαστήριο, το οποίο δύναται να αποφανθεί περί της χορήγησης ανασταλτικού αποτελέσματος. Αναφορικά με την ερμηνευτική προσέγγιση του ανασταλτικού αποτελέσματος της ασκηθείσας έφεσης υπό το πρίσμα της παρ. 2 του άρθρου 6 της Ε.Σ.Δ.Α. βλ. Α. Καρρά, Ποινικό Δικονομικό Δίκαιο, 7^η έκδ. 2020, σελ. 784, ο οποίος επισημαίνει ότι «..Επομένως πρέπει να γίνει δεκτό ότι σε κάθε περίπτωση καταδικαστικής απόφασης **το δικαστήριο που την εξέδωσε - ή έστω το δικαστήριο που είναι αρμόδιο** να δικάσει το ένδικο μέσο - δικαιούται να διατάξει την αναστολή της εκτέλεσης της αντίστοιχης απόφασης, ανεξαρτήτως του αν προβλέπεται ρητά αυτό ή ακόμα και αν απαγορεύεται, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 6 παρ. 2 της Ε.Σ.Δ.Α.». Βλ. επίσης Ν. Ανδρουλάκη, ΠΧρ ΚΔ'170 σημ. 19 και Σ. Αλεξιάδη, ΕΕΕυρΔ 1986, σελ. 47.

επίδραση τεκμηρίου αθωότητας κατά τη νομολογία

Για τη θεμελίωση του ανασταλτικού αποτελέσματος επί τη βάσει του τεκμηρίου αθωότητας βλ. μεταξύ άλλων και Εφ.Πειρ. 393/2022 Τ.Ν.Π. Νόμος, το οποίο σε περίπτωση εφαρμογής του άρθρου 187 παρ. 6 δέχθηκε μεταξύ άλλων ότι: «... όσον αφορά την απαγόρευσης ανασταλτικής δύναμης της έφεσης, **αντίκειται στην αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 25 Συντάγματος), αλλά και στο θεμελιώδες δικαίωμα του τεκμηρίου αθωότητας**, που απαγορεύει την μεταχείριση του κατηγορουμένου ως ενόχου έως την αμετάκλητη καταδίκη του και κατοχυρώνεται ρητά με τις διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 2 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και οι οποίες υπερσχύουν, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 28 παρ. 1 Συντάγματος, κάθε αντίθετης διάταξης νόμου, με αποτέλεσμα η ένδικη διάταξη να μην εφαρμοστεί».

σχολιασμός απόψης για θεμελίωση του ανασταλτικού αποτελέσματος επί τη βάσει του τεκμηρίου αθωότητας

Λόγοι ουσιαστικοί, δικαιοπολιτικοί και δογματικοί ωθούν στην αποδοχή ευρείας έκτασης ανασταλτικού αποτελέσματος της έφεσης. Το **(i) ενδεχόμενο του σφάλματος** είναι πάντοτε ορατό κι αυτό δεν συμβιβάζεται με την εκτέλεση της πρωτόδικης δικαιοδοτικής κρίσης. Εξάλλου, **(ii) το τεκμήριο αθωότητας του κατηγορουμένου (αρ. 6 παρ. 2 ΕΣΔΑ/71 ΚΠΔ)**, η οριστική ανατροπή του οποίου επέρχεται με την αμετάκλητη καταδίκη, δεν φαίνεται να επιτρέπει την άμεση εκτελεστικότητα της δικαιοδοτικής κρίσης, στο βαθμό μάλιστα **(iii) που το 7ο (πρόσθετο) πρωτόκολλο της ΕΣΔΑ** επιβάλλει το δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας στο ακροατήριο. Αν ληφθεί υπόψη και **(iv) η καθυστέρηση απονομής δικαιοσύνης και η επέλευση ανεπανόρθωτης βλάβης από την εκτέλεση**, βάσιμη φαίνεται να είναι η άποψη ότι το ανασταλτικό αποτέλεσμα της έφεσης κατά καταδικαστικής απόφασης είναι κατοχυρωμένο.

σχολιασμός άποψης για θεμελίωση του ανασταλτικού αποτελέσματος επί τη βάσει του τεκμηρίου αθωότητας

Δεν πρέπει ωστόσο να παραβλέπεται ότι αντίθετης κατεύθυνσης με τους παραπάνω λόγους ωθούν (ή επιτρέπουν) την εκτέλεση της καταδικαστικής απόφασης πριν αυτή η καταστεί αμετάκλητη στις **περιπτώσεις των μείζονος βαρύτητας εγκλημάτων**, όπου η αξίωση για άμεση έκτιση της ποινής είναι έντονη, αλλά επίσης και η διαφύλαξη προσωρινής κράτησης προκειμένου να μην καταλυθούν οι σκοποί που την επέβαλαν. Άλλωστε, σε ουσιαστικό επίπεδο το τεκμήριο αθωότητας του κατηγορουμένου μετά την πρωτοβάθμια καταδίκη υφίσταται ισχυρό πλήγμα και ο κίνδυνος φυγής του επιτείνεται.

Η κατάληξη λοιπόν μετά από αξιολόγηση και αξιολογική αντιπαράθεση των αντίρροπων παραμέτρων και αντίθετων επιχειρημάτων, καθώς και από τις επισημάνσεις που προηγήθηκαν είναι ότι κατ' εφαρμογή των ρυθμίσεων της ΕΣΔΑ, σε κάθε περίπτωση καταδικαστικής απόφασης, το δικαστήριο που την εξέδωσε ή είναι αρμόδιο να δικάσει το ένδικο μέσο, πρέπει να μπορεί να διατάξει την αναστολή εκτέλεσης της ανεξαρτήτως αν προβλέπεται ρητά αυτό ή απαγορεύεται.

η νεοπαγής διάταξη του αρ. 25 παρ. 8 Ν. 5038/2023

Ακολουθως, αντίστοιχος νομοθετικός αποκλεισμός της χορήγησης ανασταλτικού αποτελέσματος στην ασκηθείσα έφεση [και στην προθεσμία αυτής] για παραβάσεις των άρθρων 25 και 24 παρ. 4, 5, και 7 **εισήχθη και δια του Ν. 5038/2023**. Στο πλαίσιο αυτό και δεδομένου αφενός ότι δια της προρρηθείσας διάταξης του άρθρου **586 στοιχ. ι'** του **Κ.Π.Δ. καταργήθηκαν μόνο προγενέστερες** ειδικές διατάξεις που αφορούσαν θέματα που ρυθμίζονται από το νέο Κ.Π.Δ., αφετέρου ότι σε όσες περιπτώσεις αποκλείεται από το νόμο το ανασταλτικό αποτέλεσμα της έφεσης, η χορήγηση του από το δικαστήριο καθιστά αναιρετέα την απόφαση λόγω υπέρβασης εξουσίας (Α.Π. 1333/1987 ΠοινΧρ 1989 99, Α.Π. 2/1989 ΠοινΧρ 1989 633), **πρέπει να γίνει δεκτό ότι από την έναρξη ισχύος του Ν. 5038/2023 και τη θέση σε ισχύ της διάταξης του άρθρου 25 παρ. 8 αυτού, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν δύναται να χορηγήσει ανασταλτικό αποτέλεσμα στο ένδικο μέσο της έφεσης κατά καταδικαστικής κρίσης, για παράβαση των άρθρων 25 και 24 παρ. 4, 5, και 7 του Ν. 5038/2023**

Θέση Θεωρίας

Αν και το εξεταζόμενο ζήτημα υπό την ισχύ της προρρηθείσας νέας διάταξης δεν έχει αποτελέσει αντικείμενο έντονης νομολογιακής και θεωρητικής επεξεργασίας, **η θεωρία φαίνεται συντάσσεται με τη θέση περί μη δυνατότητας χορήγησης ανασταλτικού αποτελέσματος στην προκειμένη περίπτωση**, αναφέροντας δε χαρακτηριστικά ότι: «... η θέση σε ισχύ του Ν. 5038/2023 που περιλαμβάνει (γι' άλλη μια φορά) διάταξη σχετικά με τον αποκλεισμό του ανασταλτικού αποτελέσματος της έφεσης ... θα καταστήσει τη σχετική συζήτηση άνευ αντικειμένου» (Γ. Ναζίρης, Νέοι Νόμοι - Ν. 5038/2023, άρθρα 21, 23, 24, 25: Ποινικές διατάξεις του Κώδικα Μετανάστευσης, ΠοινΔικ 4/2023, σελ. 503).

αναστολή εκτέλεσης κατ' άρθρ. 497 παρ. 7 Κ.Π.Δ.

Υπό την ορθότερη όμως δογματικά και δικαιοπολιτικά ερμηνεία της εν λόγω διάταξης πρέπει να επισημανθεί ότι ο νομοθετικός αποκλεισμός αυτός αφορά αποκλειστικά και μόνο την απουσία δυνατότητας του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου να χορηγήσει ανασταλτικό αποτέλεσμα, χωρίς αυτό να συνεπάγεται ότι αποκλείεται η αναστολή εκτέλεσης της πρωτόδικης απόφασης δια σχετικής κρίσης του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, εφόσον δεν αναιρείται η δια της παρ. 7 του άρθρου 497 Κ.Π.Δ. δυνατότητα του κατηγορουμένου να αιτηθεί την αναστολή εκτέλεσης της πρωτόδικης απόφασης μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου **(επιγενόμενη αναστολή εκτέλεσης)**.

Θεωρητική - νομολογιακή θέση

(βλ. Λ. Μαργαρίτη, ΠοινΔικ 2001, σελ. 636, ο οποίος καταλήγει στο ίδιο ερμηνευτικό ερμηνευτικά πόρισμα αναφορικά με την αντίστοιχη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 1 εδ. τελευταίο του Ν. 2910/2001. βλ. και σκέψη μειοψ. σε ΠεντΕφΚρητ 12/2021, η οποία σε σχέση με την αίτηση αναστολής εκτέλεσης της πρωτόδικης απόφασης δυνάμει της διάταξης του άρθρου 497 παρ. 7 Κ.Π.Δ. δέχεται ρητά ότι «...η έλλειψη ανασταλτικής δύναμης από την έφεση μπορεί, ενόψει του ότι η ρύθμιση δεν κάνει διάκριση, να οφείλεται είτε σε αρνητική κρίση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου είτε σε απαγόρευση εκ του νόμου».

συμπέρασμα

Συμπερασματικά, δεν είναι ανίσχυρες διατάξεις που τυχόν απαγορεύουν τη χορήγηση ανασταλτικού αποτελέσματος στην έφεση, για μείζονος σοβαρότητας αδικήματα, στο μέτρο που και σε τούτες τις περιπτώσεις είναι δυνατή χορήγηση αναστολής εκτέλεσης από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο (Λ. Μαργαρίτη, Ποινική Δικονομία, Ένδικα Μέσα Β' έκδοση, σελ. 217 - 221), οι δε σχετικές διατάξεις δεν φαίνεται να είναι ασύμβατες με το άρθρο 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ., το Σύνταγμα (αρ. 20 και 25), ούτε με τις υπέρτερης συνταγματικής ισχύος διεθνείς συμβάσεις με τις οποίες κατοχυρώνονται τα διαδικαστικά δικαιώματα του κατηγορουμένου (6 παρ. 1 α' της ΕΣΔΑ, 2 περ. 1 του 7^{ου} Πρόσθετου Πρωτόκολλου της ΕΣΔΑ).

συμπέρασμα

Συνακόλουθα, από την έναρξη ισχύος του Ν. 5038/2023 και τη θέση σε ισχύ της ειδικής, *lex specialis*, διάταξης του άρθρου 25 παρ. 8 αυτού, η σχετική απαγόρευση που θεσπίστηκε μ' αυτήν, μετά τη θέση σε ισχύ του νέου άρθρου 497 Κ.Π.Δ., είναι ισχυρή μέχρι την απενεργοποίησή της από αντίθετη αυξημένης τυπικής ισχύος διάταξη.

συμπέρασμα - επίλογος

Κατά συνέπεια το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν δύναται να χορηγήσει ανασταλτικό αποτέλεσμα στο ένδικο μέσο της έφεσης κατά καταδικαστικής κρίσης για παράβαση των άρθρων 25 και 24 παρ. 4, 5, και 7 του Ν. 5038/2023, αντιθέτως, όμως, δύναται να χορηγηθεί αναστολή εκτέλεσης της πρωτόδικης απόφασης μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, δια σχετικής κρίσης του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, κατ' **άρθρο 497 παρ. 7 Κ.Π.Δ.**, κατόπιν υποβολής σχετικού αιτήματος του κατηγορουμένου.

Σας ευχαριστώ!

**Αθανάσιος Κ. Γαλήνας
Αντισταγγελέας Εφετών**